

První úkol (+ příchod)

Ještě než na stezku vůbec vkrocí, konečně se začne věnovat své hůlce, kterou má celou dobu ve své ruce. S tou tak nějak přirozeně mávne, bez nějakého zbytečného všešeljakého máchání sem a tam. Aprimor Escutar. *Zašepťá toto kouzlo a už se konečně ocitne uvnitř, kdy se rukou pokusí nahmatat stěnu, na kterou ruku položí a s ní se snad pomalu přesouvá kupředu. To by se však nesmělo stát to, co se stane. A jestliže opravdu její sluch je posilněn a ona má možnost zaslechnout aktivování ledových trnů, uskočí trochu stranou a to tak, že se přilepí ke stěně, to snad ještě dříve než se tam stačí cokoliv stát.* //To je jak u nás v džungli. Místo trnů však máme rostliny a kořeny.// *Hůlku stiskne pevně ve své ruce, stále přitisknutá k tomu kraji zkusí pomalu krok po kroku přejít po úzkém okraji.* //Už jsem u stěny, musím to zvládnout takto. Vybírání jiných možností zni zbrkly.// *A takto pokračuje krok po kroku, ač teda celkem pomalu, jak kdyby nechtěla riskovat svůj pád, přičemž se sem a tam někdy zastaví, nadzvedne hlavu nahoru a snad se zaposlouchá do toho, zda se tam na ni náhodou nechystá nějaký podraz s další vysunutou podlahou nebo něčím takovým. A když se nezdá, že by se cokoliv dalšího mohlo stát, znova vykročí pravou nohou kupředu, stále přilepená ke zdi.* //Zima, zima. Díra v zemi. Šplhání u zdi. Co je horší? Asi ta zima.// **[Uživateli se nepodařilo kouzlo Aprimor.]**

Po tom, co vstoupí do pevnosti a její malíčkost se dostane až k rozcestí tří průchodů, před kterým se jednoduše pozastaví a vytáhne ruce ze svých kapes od bundy, které měla celou tu dobu v nich schované. //To bude stejně jak s těmi lektvary.// *Vysoukne ze svých úst trochu vzduchu, zatímco se její tmavá kukadla pomalu přesunou od jedné z cest ke druhé až nakonec i k té třetí. Místo nějakého rozhodování vytáhne ze svého opasku hůlku. A pak? To už se konečně začne věnovat cestičkám.* //Ta úzká cesta s těmi ostrými bloky vypadá fakt blbě. Stačí jen jedno uklouznutí a můžu se rozloučit.// *Při pohledu na první z cest zavrtí hlavou a přesune se krokem k té druhé, nad kterou se také zrovna dvakrát nadšeně netváří.* //U druhé ten vítr.. Ach ne. To nejde. To bych klouzala po ledu a nemohla se dostat dát. V tomhle neumím chodit. Kdyby ten led tam nebyl.// *Od druhé cestičky se nakonec pohledem dostane až k té poslední cestě, nad kterou po chvíličce přikývne.* //Je tam sice tma.. Ale nic odtamtud neslyším, ale zase to nevypadá moc vábně. Tma nemusí být můj nepřítel.// *Na chvíli zavře oči, jak kdyby opravdu přemýšlela, co si na místě vybrat, ale po několika intenzivním vydechnutí a nadechnutí, vykročí přeci jen jednou cestou kupředu.* (TEMNA STEZKA PLNÁ ZRÁDNÝCH PASTÍ) [Z rozsahu 1-5 padlo číslo 5.]

K zamrzlému jezeru, kde stojí jistá ledová pevnost, si to kráčí z pozemků hradu tato starší slečna. //Jenom to vidím a už mi je zima. Brr.// *Lehce se ošije při pohledu na pevnost, před kterou se dostane i přes to, že má na sobě navlečenou velkou dlouhou bundu v tmavě zelené barvě, pod kterou má ještě schovaný zřejmě další oblečení, protože v tomto případě vypadá poměrně tlustě a tomu má navlečené hnědé kalhoty s opaskem, při kterém má zachycené pouzdro na hůlku. Uhlíkově černé kudrlinky má zkrocené do celkem vysokého culíku, který vypadá pracně upraven tak, aby ani jediný vlásek nekoukal ven.* //Co ta pevnost může skrývat? Kromě zimy.// *Po tom, co dorazí k pevnosti, do ní bez jediného zaváhání vstoupí, přičemž se zarazi když se jí objeví na krku medailon.* //Dobře, tohle asi nebude tak dobré.// *Od medailonku odvrátí pohled, zastrčí si jej za bundu a konečně se rozejde s odhodlaným výrazem kupředu, zatímco se třese zimou.* //Jen ten, kdo ovládne led, oheň i srdce, přežije. To zní rozhodně jako povzbuzení jít do té zimy.//

Druhý úkol

No, doufejme, že tam po tom okraji opravdu v pořádku dojde, i když jí tam zradí ten fakt, že jí to kouzlo nevyjde. Holt se někdy stane, že v některých situacích kouzlení prostě nevyjde a to situace je u této slečny právě zde. A jestliže se jí tam stane nějaké zramení? To si sice prohlédne, pozastaví se na něm, ale v tento moment to není asi to důležité. A tak se nakonec dostane až na konec této cesty, rovnou si to mířící do sálů se vzduchem zářící jemným modrým světlem. Hůlku v tuto chvíli již schová zpět do pouzdra a ruce nechá tak volné. Zaujatě si to zde prohlédne, ale co si budeme.. nejvíce jí tam zaujmé magický plamen, co mění svůj tvar. Nedokážu? *Prohodí směrem k plamenu tato slova a zvedne nejistě k němu pohled. Přistoupí k němu a jen, co spatří prsty, co se k ní snaží dosáhnout, sama jim přijde naproti tím, že k nim tu ruku natáhne.* Možná máš pravdu.. Možná nejsem dostatečná dobrá, abych zvládla přejít touhle zimou a turnajem. Možná nejsem dostatečně dobrá ve výcviku. *A to se zřejmě nechá přemluvit jakýmkoliv hlasu či vidinami k tomu, že opravdu není úplně tou nejlepší v tom, co chce udělat.* //Plameny možná pomohou zhlatit veškerou neschopnost na tréninku.. // *Jedná však dle svého uvážení? Nezdá se tak. Přibližující ruku k těm plamenům najednou zastaví a stáhne ji zpět ke svému tělu, takže smůla prsty, ona se vás nedotkne.* Opravdu? *Vypadá z ní pouze tato tichá slova a zavrtí hlavou do strany, jak kdyby si snad konečně něco uvědomila. A to se na plameny před sebou trochu usměje, ač to vypadá dost jako nucený úsměv.* Možná neumím všechno k výcviku, ale je to alespoň důvod k tomu, abych se zlepšila, pokud je něco, co neumím. *A to se proti plamenům a nějakým hlasům vzepře, holt se tu přece nenechá ukecávat nějakým ohněm, že je špatná, že ano.*

Třetí úkol

//On si fakt nevšiml, že jsem ho obešla? Aha..// *Překvapeně hledí na svou další ránu, kterou svému soupeřovi v tento moment udělí do jeho ramene. Tyč tentokrát ve svých rukou chytne o cosi více sebevědoměji, jak kdyby si opravdu věřila, že ho v tento moment porazí. Tyčí, v tento moment už trochu silněji než předtím, ho rovnou zkusi zase udeřit do toho samého ramene, jak kdyby si myslela, že tento útok od ní znovu nebude čekat. Ale to už ho tam tedy do toho ramene udeří a trošku couvne.* [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 5.]

A jejda. Tohle asi není zrovna dvakrát dobrý způsob útku, co? Najednou se jí ty dva dobré útoky vymstí a od svého protivníka tam schytá také jednu ránu. Nad tou trošku sykne, i když má na sobě tolik vrstev, tak je přeci jen menší a slabší než její protivník. Od protivníka tedy dva kroky do strany couvne, jak kdyby se ho pokusila obejít a u toho těžce dýchá. Nějaké to bojové umění asi z její strany nebude úplně něco, co ona ovládá. A jestliže se jí ho povede obejít, rovnou ho tam zkusi tou tyčí znova majznout, tentokrát se zaměřující na rameno. [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 3.]

Že by si fakt něco z tohoto celého turnaje odnesla a opravdu se jí tam daří díky její šikovnosti znovu udeřit svého protivníka? A nebo jen prostě má více štěstí než rozumu? At' už je to v případě této slečny jakkoli a opravdu se jí podaří uhodit protivníka do té nohy, rovnou se ani nesnaží znovu uskocit, naopak se rovnou tou tyčí o další útok. Tyčí tentokrát zkusi zaútočit do obou nohou, takže nejprve do té, do které zrovna útočí a následně do té druhé, do které útočila před chvílí, tak. [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 2.]

//Já ho fakt..// *Zůstane chvíli překvapeně hledět na to, že se jí povede protivníka zasáhnout a ještě dříve než se to podaří jemu, tak dvěma kroky dozadu uskočí a pozorně sleduje jakýkoliv pohyb svého nepřítele před ní.* //A nemůžu mu ublížit, ne?// *Tyč stále ve své ruce svírá stále v jemném stisknutí, kterou nadzvedne, protočí s ní ve své ruce jak kdyby byla mažoretka. A když s tou tyčí v ruce tak protočí, snad i celkem dobře, zkusi znovu své štěstí s bouchnutím tyče, tentokrát do jeho pravé nohy.* [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 1.]

A když najednou plamen povolí a světlo se najednou ztlumí, obočím zvědavě pohně směrem nahoru a jen, co se za ní objeví stín průchodu, natočí se k němu čelem a rychlými kroky se k tomu průchodu rozejde. Co kdyby to bylo nějak načasované a ona by to třeba nestihla, že ano. Po tom, co se ocitne v další místnosti proti protivníkovi, vzhlédne k němu. //To je teda macek..// *Obdivně hvízdne nad svým soupeřem, jak kdyby se ani o soupeře jednat nemělo, holt asi neočekává, že by s ním měla bojovat. A jen, co na ten souboj opravdu dojde, tak se natáhne k jedné z těch tyčí.* //Tohle bude jak ten souboj na tom semináři. Když se budu řídit tím, co jsme se tam učili, třeba ho můžu porazit..// *Tyč ve své ruce jemně uchopí, vykrocí nohou kupředu, s holí mířící hlavně do jeho levé nohy a jednoduše zkusi potom toho svého protivníka udeřit jako první.* [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 1.]

Čtvrtý úkol + odchod

A jestliže Ledové srdce opravdu přijme její oběť v podobě hlasu a krystal začne zářit, pohledem nikam neuhybá, hezky na něj totiž hledí až do momentu, než se najednou objeví to modré světlo. Až teprve k němu zvedne zrak od krystalu a přelétne pohledem. //Zvládla jsem to?// *Ve tváři se ji objeví jeden spokojený úsměv, se kterým se rozejde skrze tu mlhu směrem pryč, u čehož vypadá celkově už spokojeněji než při svém příchodu. A to už následně zmizí kdesi na pozemcích školy.* //A teď rychle do tepla stanu pro maté.//

A jen, co tam opravdu trochu couvne před tím protivníkem, se kterým tady celou tu dobu bojuje a ona socha se začne rozpadat, odhodi kousek stranou onu tyč a místo toho uchopí do své ruky hůlku, kterou sice pevně avšak ne tak silně stiskne ve své ruce. Holt se zdá, že chce být v tomto momentě připravena na cokoli, co se stane dále. Ale to už se najednou otevře průchod do další komnaty, do které se sice rozejde, ale přes rameno ještě koukne na svého protivníka. A jen, co tu místnost opustí, konečně úlevně pořádně vydechně.//Už žádný protivník, prosím.// *Po tom, co si tedy úlevně vydechně, se konečně začne věnovat svému okolí kolem sebe, tudíž se její tmavá kukadla zastaví přímo na krystalu připomínající Ledové srdce, ke kterému až skoro instinktivně vyrazí. A jen, co se tam dozví, že má něco obětovat, tak jí prolitne ve tváři zamyšlený výraz až nakonec přeci jen k něčemu dojde.* Vem si můj hlas. //Komunikovat se stále dá jinak než hlasem. Mluvila jsem celý svůj život dost a tohle je něco, čím bych to mohla odčinit.// *Promluví směrem k ledovému krystalu ve tvaru srdce a zaváří se celkem klidně, jak kdyby opravdu očekávala, že jí to ten hlas opravdu sebere.*